

holde sig til den Kommissionsbetænkning, der er afgivet under 23de Juni 1887, hvor det tilfælle tilraades at give en noget rigeligere Erstatning til Eierne af de dræbte Dyr, end Lovforslaget indeholder, særlig i Betragtning af de meget generende Bestemmelser, denne maa underkaste sig for det Offentliges Vel. Ligesom der nødvendig maa sættes en Grændse for, hvor lang Tid et mistænkt Dyr bør henstaa til Observation før Forsøgsnedslagning skal finde Sted.

Dette Lovforslag har i Fjor været Gjenstand for Forhandling i Landstthinget, og i dettes under 16de Februar 1888 afgivne Betænkning Tillæg B. Sp. 545 findes en Udtalelse, hvor der efter Omtale af de farlige Sygdommes Smitsomhed, og de Tab og Ulykker, derved kan affødes for hele Landet — Standsning af Handelsomsætning m. m. hedder: „og da Udgifterne i den Anledning afholdes, ikke alene i vedkommende Egns Interesse, hvor Sygdommen tilfældig først er opstaaet, men tillige for hele Landets Skyld, formener Udvalget, at der fra et principmæssigt Standpunkt Intet lader sig indvende mod at lade Staten bære den hele med Nedslagningen forbundne Udgift.“

Derefter udtales, at dette kunde blive en Hindring for Lovforslagets Fremme fra Regeringens Side. Men Udvalgets Flertal føler sig overbevist om, at naar begge Rigsdagens Afdelinger ere enige om det Principrigtige deri, da vil en Regering ikke blive ved at modsætte sig en saadan Reform; derfor have vi ingen Betænkelse ved at tilraade Folkethinget ogsaa at gjøre dette Princip til sit, saa meget mere som der gjentagende er vedtaget og benyttet en Lov, nemlig om Svinedifteritis-Epidemien fra forrige Aar, hvor netop denne Fremgangsmaade er brugt.

Udvalget er enigt om, at Anmeldelsespligten bibeholdes ogsaa for de i § 10, A. og B. nævnte mildere smitsomme Sygdomme, dog saaledes, at det for de under B. anførte ikke beror paa hvert enkelt Tilfælde, men først naar der forekommer flere, saa at

selv den praktiske Landmand kan skjønne, at det er Smitte, det da gjøres til Pligt for ham at søge Dyrlæge, paa hvem det saa beror, om det er nødvendigt at foretage videre med Afspærring og desl. Foruden Forbud mod at føre saadanne Dyr i fremmede Rejsesalde og Markeder, have vi troet det rigtigt at optage en Bestemmelse af Lov 29de December 1857, § 12, om Salg, samt for tuberkeløst Kvægs Vedkommende, at dette kun maa afhændes til Slagtning. Hvad angaar de foreslaaede Regler i § 10 e. angaaende Tuberkulose hos Kvæg, da er Udvalgets Flertal ikke tilfreds med det af Regeringen foreslaaede; den praktiske Følge deraf, hvad enten man ser paa Lovforslaget eller de derhen hørende Anmærkninger, vil ikke blive stort Andet end det, at de blive nævnt i Loven. Den Vigtighed, som Mælkevæget har for det rationelle Landbrugs Velfærd, og den Udvikling, dette har taget her i Landet siden den nugældende Lov udkom, gjør det til Pligt at gribe til noget mere kraftige Forholdsregler, saa meget mere som det af veterinære Sagkyndige paastaas, at denne Smitte kan forplante sig fra Dyr til Mennesker. Desuden have vi den Tro, at Sygdommen kan, om ikke udryddes, saa hæmmes i betydelig Grad, ved at affondre og afhænde de angrebne Dyr til Slagtning i de Tilfælde, hvor Tædning kan lykkes, i modsat Fald da at nedslaa, og i sidste Tilfælde burde gives en mindre Erstatning for at undgaa, at Smittestoffet udviker og breder sig, saameget mere som det jo netop er af største Betydning for Landets Befolkning, særligt for de mindre Bemidlede, at de skjærmes mod den utvivlsomt store Fare for Smitte ved Tuberkulosen gennem Meieri-produkter.

Tillige mene vi, at de Bestræbelser, der ad anden Vei støttes af Staten ved at give Bidrag til Foreninger, der danne sig med det Formaal at forædle og forbedre vort Kvæghold, dog i det Mindste burde have Dyrlægetilsyn enkelte Gange i Aaret. At Staten ogsaa støtter Bestræbelserne med at